

Sygn. akt III AUa 1049/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Antonina Grymel (spr.)
Sędziowie	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus SSA Lena Jachimowska
Protokolant	Dawid Krasowski

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. H. (A. H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 13 marca 2017 r. sygn. akt X U 2177/16

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz ubezpieczonego A. H. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/ SSA G. Pietrzyk – Cyrbus /-/ SSA A. Grymel /-/ SSA L. Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1049/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 czerwca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił A. H. prawa do emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie okres takiej pracy wynoszący 3 lata, 6 miesięcy i 27 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony A. H. domagał się jej zmiany i przyznania emerytury wskazując, iż w okresie od 28 września 1981r. do 30 listopada 2002r. był zatrudniony w Kopalni (...) "W." w oddziale kolejowym zaliczanym do ciągu technologicznego kopalni, na stanowisku: ślusarza naprawy lokomotyw i maszynista lokomotyw, tj. wymienionym w wykazie A, dział XIV, poz. 16, tj. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 13 marca 2017r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 1 czerwca 2016r. oraz orzekł o kosztach procesu.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż A. H. ukończył 60 lat życia w dniu(...) W dniu 7 czerwca 2016r. złożył wniosek o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej. Do dnia 31 grudnia 1998r. posiada ogólny staż pracy wynoszący ponad 25 lat.

Od dnia 5 lipca 1974r. do dnia 27 kwietnia 1978r. pracował jako ślusarz w Fabryce (...) w T. i okres ten został uznany za pracę w warunkach szczególnych na podstawie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych wydanego przez następcę prawnego pracodawcy w dniu 8 lipca 2002r.

Sąd I instancji podał także, iż od dnia 28 września 1981r. ubezpieczony rozpoczął pracę w Kopalni (...) "W.", gdzie pracował jako ślusarz napraw lokomotyw, ślusarz remontowy maszyn i urządzeń, starszy ślusarz maszynista, zaś od dnia 1 grudnia 2002r. - jako ślusarz pod ziemią.

W oparciu o akta osobowe z Kopalni (...) "W." Sąd ustalił, iż odwołujący od dnia 28 września 1981r. do dnia 30 listopada 2002r. pracował w oddziale kolejowym kopalni. Akta osobowe z okresu tego zatrudnienia są niezwykle skąpe, poza kartą ewidencyjną brak w nich dokumentów dotyczących zaszeregowania, jak też innych dokumentów potwierdzających charakter wykonywanej ówczesnej pracy.

(...) S.A. Centrum Usług Wspólnych, jako następcą Kopalni (...) "W." odmówił wydania ubezpieczonemu świadectwa pracy w warunkach szczególnych za wyżej wskazany okres stwierdzając, iż brak dokumentów jednoznacznie potwierdzających wykonywanie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracy na stanowiskach wymienionych w zarządzeniu nr 17 MGIE z dnia 12 sierpnia 1983r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w warunkach szczególnych, co wynika z pisma z dnia 27 listopada 2014r., znajdującego się w jego aktach osobowych.

W ocenie Sądu I instancji, ustalenia wymagała zatem kwestia, czy ubezpieczony w okresie zatrudnienia w oddziale kolejowym Kopalni (...) "W." w K., jako ślusarz napraw lokomotyw, ślusarz remontowy maszyn i urządzeń oraz starszy ślusarz maszynista, pracował

w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów emerytalnych.

W oparciu o zeznania świadków: C. C., M. M.,

P. B. oraz G. S. Sąd przyjął, iż w spornym okresie świadkowie pracowali w Kopalni (...) "W." w oddziale kolejowym na różnych stanowiskach, przy czym M. M. i G. S. - jako sztygarzy, przełożeni ubezpieczonego.

Oddział kolejowy w tamtym okresie zatrudniał kilkadziesiąt osób, byli to pracownicy utrzymania ruchu, pracownicy torowi, maszyniści oraz pracownicy warsztatu. Ubezpieczony pracował jako ślusarz remontowy w warsztacie, w którym dokonywano napraw lokomotyw. Lokomotyw było około 10, pracowały przez 3 zmiany, obsługując ruch torowy kopalni, a ich naprawy odbywały się na jednej zmianie.

Z zeznań świadka G. S. wynika, iż poza odwołującym

w warsztacie pracowali jeszcze dwaj pracownicy jako ślusarze, a także dwóch maszynistów. W warsztacie były 3 kanały remontowe, z czego 2 stale użytkowano.

Z zeznań świadków i ubezpieczonego wynika, że A. H. pracując przy remontach i cyklicznych przeglądach lokomotyw wykonywał pracę w kanałach remontowych, albowiem zdecydowana większość napraw musiała być wykonywana właśnie z kanału. Były to przede wszystkim naprawy klocków hamulcowych oraz tzw. piasecznic. Ubezpieczony był odpowiedzialny za stan lokomotyw, w szczególności ich hamulców.

Na podstawie zeznań świadka G. S., przełożonego ubezpieczonego, Sąd Okręgowy ustalił, że czynności wykonywane przez odwołującego na powierzchni mogły stanowić 10-15% czasu jego pracy i były to czynności związane z wprowadzaniem i wyprowadzaniem lokomotyw z warsztatu, przy czym, aby wykonywać te ostatnie czynności ubezpieczony musiał uzyskać uprawnienia maszynisty lokomotywy.

Świadek zeznał także, iż poza kanałem remontowym ubezpieczony wykonywał naprawy urządzeń wtryskowych w lokomotywach.

Od 2002r. oddział kolejowy kopalni został przejęty przez firmę zewnętrzną,

a ubezpieczony kontynuował pracę w Kopalni (...) "W." jako ślusarz pod ziemią. Nowy podmiot nie zajmuje się obecnie naprawami wykonywanymi dotychczas w oddziale kolejowym kopalni.

Świadkowie i ubezpieczony zgodnie potwierdzili, iż poza pracą

przy remontach lokomotyw wykonywaną w kanałach remontowych, a jedynie sporadycznie poza nimi, odwołujący nie wykonywał żadnej innej pracy w spornym okresie.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, iż w myśl art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonemu urodzonemu po

31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura w obniżonym wieku emerytalnym - 60 lat dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych wykonywanej w ramach stosunku pracy.

Sąd I instancji przypomniał również, iż rodzaje prac uznanych za prace

w warunkach szczególnych określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Zdaniem Sądu, organ rentowy trafnie podkreśla, iż okresy pracy w warunkach szczególnych potwierdzone powinny być przez zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jednak zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego poglądem, ubezpieczony w sprawie o ustalenie prawa do świadczenia lub jego wysokości, może w postępowaniu przed sądem

wykazywać swoje uprawnienia za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych. Dopuszczalne jest, zatem w przypadku braku świadectwa wykonywania pracy

w warunkach szczególnych, z powodu niewystawienia dokumentu przez pracodawcę i braku możliwości jego uzyskania ze względu na przykład na likwidację zakładu pracy, czy też wystawienia świadectwa niezawierającego precyzyjnych informacji,

co do wykonywanej pracy, wykazywanie przez ubezpieczonego, iż pracował w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi takimi jak, zeznania świadków, czy dokumenty osobowe znajdujące się w archiwach.

W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszym postępowaniu ubezpieczony wykazał, iż faktycznie pracował w warunkach szczególnych podczas zatrudnienia

w oddziale kolejowym Kopalni (...) "W." w K. przez ponad 20 lat, pracując jako ślusarz remontowy przy naprawie pojazdów szynowych, wykonywanych w kanałach remontowych oraz pracując poza kanałem remontowym przy naprawie wtryskiwaczy w lokomotywach lub jako maszynista lokomotywy, wykazując tym samym, na dzień 1 stycznia 1999r., co najmniej 15 lat pracy

w warunkach szczególnych na stanowiskach zaliczanych do stanowisk pracy w warunkach szczególnych, o których mowa w cytowanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., a wymienionych w wykazie A, dział XIV poz.16 i 14, stanowiącym załącznik do tegoż rozporządzenia.

Biorąc powyższe pod uwagę i uznając, że ubezpieczony udowodnił, iż spełnił wszystkie warunki przewidziane w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, na dzień ukończenia 60 roku życia, Sąd I instancji na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia od dnia 1 czerwca 2016r.

Apelację od przedstawionego orzeczenia wywiódł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości.

Powołując się na zarzut:

1) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 i art. 227 k.p.c. poprzez wadliwe ustalenie stanu faktycznego, polegające na nieuzasadnionym przyjęciu w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, że wnioskodawca posiada 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej w kanałach remontowych;

2) naruszenia przepisów prawa materialnego:

- przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) poprzez błędne przyjęcie, iż praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 28 września 1981r. do 31 grudnia 1998r.,
- przepisu art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015r., poz. 748) poprzez błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż ubezpieczony wykazał wymagane przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych i spełnia warunki do nabycia uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku emerytalnym,

skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu podniósł, iż przyznając ubezpieczonemu prawo emerytury Sąd uwzględnił do wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w Kopalni (...) "W." w okresie od 28 września 1981r. do 31 grudnia

1998r. kolejno jako ślusarz napraw lokomotyw spalinowych na powierzchni, ślusarz remontowy maszyn i urządzeń na powierzchni oraz starszy ślusarz - maszynista na powierzchni uznając, iż wykonywana praca wymieniona została w wykazie A dział XIV poz. 16 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze oraz przyjmując, iż praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu.

Z tym stanowiskiem Sądu nie można się zgodzić.

Z zebranej dokumentacji wynika, że ubezpieczony na okoliczność pracy wykonywanej w spornym okresie nie przedłożył świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, a jedynie zwykłe świadectwa pracy, które pozwoliły na zaliczenie zawnioskowanych okresów jako "zwykłych" składkowych. Za okres zatrudnienia od 28 września 1981r. do 31 grudnia 1998r. nie zostało sporządzone świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach mimo, iż pracodawca nadal istnieje.

Sąd w toku postępowania dopuścił dowód pośrednio z dokumentacji osobowej ubezpieczonego oraz zeznań świadków.

W ocenie apelującego, praca wykonywana przez odwołującego - polegająca na przeglądach i remontach pojazdów torowych w kanałach remontowych, nie może zostać potraktowana jako praca w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A, dział XIV, poz. 16 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż prace tam wymienione należy wyklądać ściśle, co wyklucza utożsamianie "naprawy" z "przełędem".

Na marginesie organ rentowy poinformował, iż od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2016r. w sprawie sygn. akt III AUa 508/15 wniósł skargę kasacyjną, która została przyjęta do merytorycznego rozpoznania.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasłużyła na uwzględnienie, choć nie sposób nie zgodzić się z jego zarzutem w zakresie błędnej oceny zebranego materiału dowodowego, co jednakże pozostaje bez wpływu na trafność rozstrzygnięcia.

Przedmiot niniejszej sprawy stanowią uprawnienia A. H. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, wywodzonym z faktu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Spośród przewidzianych przepisami art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.), przesłanek wymaganych do nabycia przedmiotowego świadczenia, spornym pozostawało jedynie legitymowanie się przez ubezpieczonego wymaganym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach przypadającym do dnia wejścia w życie powołanej ustawy, tj. do dnia 1 stycznia 1999r.

Przypomnieć należy, iż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy)

w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do wspomnianego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009r., I PK 194/08, LEX nr 528152). Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu, którego przepis § 1 ust. 1 stanowi zresztą, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4 - 15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do niego.

Wypada także dodać, iż stosownie do treści § 2 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na określonych w nim zasadach są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z kolei, po myśli ust. 2 tego samego przepisu - okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Nie sposób nadto pominąć, iż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, jak wszystkie dokumenty prywatne, podlega weryfikacji tak organu rentowego, jak i organu odwoławczego, wobec czego w postępowaniu sądowym dopuszczalna jest możliwość dowodzenia faktu zatrudnienia, w tym także w szczególnych warunkach, za pomocą wszelkich dostępnych środków dowodowych przewidzianych przez Kodeks postępowania cywilnego (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985r., III UZP 5/85).

Odmawiając ubezpieczonemu prawa do objętej sporem emerytury, organ rentowy uznał za udowodniony - na dzień 1 stycznia 1999r. - okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący jedynie 3 lata, 6 miesięcy i 27 dni, obejmujący jego zatrudnienie od 1 października 1974r. do 27 kwietnia 1978r. w Fabryce (...) w T. na stanowisku ślusarza remontowego, tj. wymienionym w wykazie A, dział XIV, poz. 25.

Sąd Okręgowy, odwołując się do wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego, przyjął, iż zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych podlega również zatrudnienie A. H. w okresie od 28 września 1981r. do 31 grudnia 1998r. w Kopalni (...) "W." w K., kolejno jako: ślusarz naprawy lokomotyw spalinowych na powierzchni, ślusarz remontowy maszyn i urządzeń na powierzchni oraz starszy ślusarz - maszynista na powierzchni - w oddziale kolejowym.

W ocenie Sądu I instancji będące wówczas udziałem ubezpieczonego prace polegające na remontach i cyklicznych przeglądach lokomotyw, odpowiadają wymienionym w wykazie A, dział XIV, poz. 14 - prace przy naprawie pomp wytryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych oraz poz. 16 - prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Jak słusznie zarzuca skarżący, także zdaniem Sądu Apelacyjnego, dokonane przez Sąd Okręgowy przyporządkowanie prac wykonywanych w spornym okresie przez odwołującego, zwłaszcza jako odpowiadających wymienionym w cytowanym wykazie A, dział XIV, poz. 16, nie może być uznane za prawidłowe.

Nie wszystkie bowiem prace wykonywane w kanałach remontowych są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych. Do takich prac zalicza się bowiem jedynie prace "przy naprawie pojazdów". Czynnikiem decydującym nie jest samo środowisko pracy (w kanale), czy też wykonywanie zajęć w strefie prac związanych z naprawą pojazdów

(w pobliżu dokonywanych napraw). Istotnym kwalifikatorem jest stopień uciążliwości tych prac, które polegają na długotrwałym wykonywaniu czynności w wymuszonej pozycji, z wykorzystaniem siły fizycznej na odkręcanie, przykręcanie, wyjmowanie, wymienianie części i podzespołów oraz dalszej pracy z nimi. Za takie nie mogą być uznane, realizowane w kanale, czynności polegające na dokonywaniu cyklicznych przeglądów pojazdów sprawnych technicznie z uwagi na spełnienie wymogów określonych w innych przepisach (np. regulujących kwestię dopuszczenia do ruchu), nawet wówczas, gdy wiązały się z koniecznością interwencji naprawczej, bowiem nie była ona stała. Trzeba w tej mierze odróżnić dwa warianty, z których pierwszy polega na tym, że osoba wykonująca prace w kanale przy naprawie pojazdów w ramach swoich zadań dokonuje najpierw przeglądu, a następnie przystępuje do naprawy pojazdu. Zazwyczaj chodzi wówczas o mechanika, który w procesie właściwym diagnozuje usterkę i ją usuwa, gdyż w tym celu otrzymał pojazd do naprawy.

Drugi wariant obejmuje natomiast osobę, której zadaniem jest dokonywanie przeglądów okresowych pojazdów szynowych. Takiej osobie powierza się pojazd

w celu dokonania przeglądu, a więc czynności odmiennych od czynności związanych z ingerencją w substancję techniczną w takim rozmiarze, jak przy naprawie pojazdu. Jeżeli w toku przeglądu ujawni się usterka, to jej usunięcie nie oznacza wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. W judykaturze czytelnie wyznaczono linię podziału, w przypadku, gdy na wymiar czasu pracy składają się różne prace, wymienione pod kilkoma pozycjami wykazu A, jeżeli obowiązki pracownicze ubezpieczonego obejmowały czynności różnych rodzajów (typów) według kwalifikacji przyjętej w tym wykazie, który zawiera prace określone nie tylko według miejsca ich wykonywania (np. w kanałach remontowych, w akumulatorowniach), ale przede wszystkim według rodzaju czynności stanowiących powierzone pracownikowi obowiązki (np. przy naprawie pojazdów, przy naprawie pomp wtryskowych). Natomiast stanowiący załącznik do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów wykaz A nie wymienia prac przy przeglądach okresowych pojazdów mechanicznych lub szynowych jako prac

w szczególnych warunkach. Tym samym, określenie "prace przy naprawie pojazdów" należy rozumieć w ten sposób, że jego zakresem objęte są zarówno czynności przygotowawcze do naprawy pojazdu mechanicznego lub szynowego, takie jak przygotowanie stanowiska pracy, dokonanie przeglądu pojazdu, a następnie jego naprawa w kanale, z wyłączeniem jednak prac przy okresowych przeglądach

tego rodzaju pojazdów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2017r., I UK 261/16, niepublik.).
Ustalenie zatem przez Sąd I instancji, iż do obowiązków ubezpieczonego w omawianym okresie należały również cykliczne przeglądy lokomotyw spalinowych, z oczywistych względów sprzeciwia się uznaniu, aby pracą w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów szynowych zajmował się stale i w pełnym wymiarze czasu. Tym bardziej, iż brak nadto podstaw do przyjęcia, aby odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się pracami przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, skoro dokonywana poza kanałem wymiana "wtrysków" stanowiła jedynie jeden z elementów jego pracy.

Tym niemniej, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym uwzględniając uzupełniające zeznania świadka M. M. -złożone na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 września 2017r., dają podstawy do uznania, iż A. H. do dnia 1 stycznia 1999r. faktycznie wykazał wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, uprawniający do przyznania objętej sporem emerytury. Zwłaszcza, iż sam organ rentowy uznał okres takiej pracy wynoszący

3 lata, 6 miesięcy i 27 dni, obejmujący zatrudnienie od 1 października 1974r. do 27 kwietnia 1978r. na stanowisku ślusarza remontowego w Fabryce (...) w T..

Sąd Apelacyjny stoi bowiem na stanowisku, iż praca, którą ubezpieczony wykonywał w okresie zatrudnienia od 28 września 1981r. do 31 grudnia 1998r. w oddziale kolejowym Kopalni (...) "W." w K., a polegająca na mających miejsce zarówno w kanałach remontowych, jak i poza tymi kanałami, naprawach lokomotyw spalinowych, w istocie odpowiada pracy, o której mowa w wykazie A, dział VIII, poz. 13, tj. pracy zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu pociągów. Od czynności wykonywanych przez pracowników oddziału kolejowego, w tym także

odwołującego, zależało wszak w omawianym okresie utrzymanie w ruchu pociągów eksploatowanych na zakładowej boczniczy kolejowej.

Skoro zatem wykazany przez ubezpieczonego okres pracy w szczególnych warunkach rzeczywiście wynosi co najmniej 15 lat, uznać należy, iż wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, czyniąc apelację organu rentowego bezzasadną, co mając na uwadze Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

(Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).

/-/ SSA G. Pietrzyk - Cyrbus /-/ SSA A. Grymel /-/ SSA L. Jachimowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

MP